

И тъй, съ договора, който ще се подпише въ Сенъ-Жерменъ, ще се тури край на съществуването на една многовъковна империя, която въ продължение на вѣкове можа да се крѣпи само благодарение на извънредната ловкостъ и сръчностъ на виенската дипломация. Съ нея захожда и най-старата царствующа фамилия — тази на Хабсбургитѣ, която заемаше австрийския тронъ близо отъ 750 г. Съ провалянето на Дунавската монархия изникватъ нѣколко нови републики — Австрийска, Унгарска и Чехо-Словашка, а други части отъ империята ще влѣзатъ въ състава на съседнитѣ ѝ страни: Галиция къмъ Польша; Буковина, Трансилвания и частъ отъ Банатъ — къмъ Ромъния; Словенско, Хърватско, Босна-Херцеговина и частъ отъ Далмация — къмъ Югославия, и Истрия и Трентино — къмъ Италия. Тази велика нѣкога монархия, чийго надмѣненъ девизъ бѣше *A. E. I. O. U.* (*Austriæ Est Imperare Orbi Universo* — на Австрия е прѣдопрѣдѣлено да господствува надъ цѣлия свѣтъ), става една малка република съ около 60,000 кв. км. (по-малка отъ България) и съ около 6 милиона население.

Между това, на 13 юний биде по-викана въ Франция една турска мисия подъ шефството на великия везиръ Дамадъ Феридъ паша, съ цѣль да за-щищава интереситѣ на турската империя прѣдъ мирната конференция. Повикването на тази мисия изглежда, че бѣ прѣдизвикано отъ застъпничеството на индийската мохамеданска лига. Обаче, турската мисия започна да се счита като мирна делегация и тя подаде до мирната конференция една нота, въ която настояваше да не се посѣга на цѣлокупността на отоманската империя; тя даже биде изслушана въ едно специално засѣдание на висшия съюзнишки съвѣтъ. Обаче, сждбата на тази мисия — делегация свтрши по единъ доста неочакванъ начинъ; на 30 юний тя биде поканена отъ мирната конференция да напусне Франция. Чуждата преса изтъкува този жестъ на конференцията като резултатъ отъ прѣкалената претенциозностъ на прѣдявенитѣ

отъ турцитѣ искания въ тѣхната нота; но, въ сжщностъ, истинскитѣ съображения за отстранението на турската мисия се криятъ въ невъзможността за конференцията да разрѣши поне за сега сложната турска проблема.

Слѣдъ Турция очевидно редътъ идѣше на България. Българското правителство биде поканено да изпрати своитѣ делегати къмъ 25 юлий въ Парижъ. Нашата делегация подъ шефството на министъръ-прѣдседателя г. Тодоровъ отпътува отъ София на 20 юлий и пристигна въ Парижъ на 26 с. м., кждѣто биде настанена въ замъка Мадридъ, въ прѣдградieto Нюйи.

Мирната конференция покрай мира съ Австрия започна да се занимава съ изработването на нашия миръ още отъ срѣдата на м. юлий. Въпрѣки общото очакване, че мирътъ съ България ще биде скоро свършенъ, отъ хода на работитѣ се вижда, че разрѣшението на българския въпросъ ще изиска още доста врѣме. Въ момента, когато пишемъ тѣзи редове, висшиятъ съюзнически съвѣтъ още проучва разнитѣ клаузи, които ще се включатъ въ договора съ България. Въ случая най-труденъ за разрѣшение се явява въпросътъ за нашитѣ граници. Близо е обаче бждащето, когато българскиятъ народъ ще узнае участъта, която ще му се отреди отъ мирната конференция. Твърдо убѣденъ въ правотата на своята кауза, на тази кауза, за която той не пощади нищо и пожертвува всичко, като води нѣколко изтощителни войни, нашиятъ народъ очаква съ трепетъ присждата на великитѣ сили побѣдителки. Берлинскиятъ конгресъ разпокъса българското отечество, а Букурешката конференция ни лиши отъ плодоветѣ на нашитѣ побѣди прѣзъ 1912 и 13 год. Нека се надѣваме, че свѣтовниятъ сждъ ще биде по-добъръ за насъ...

Докато, обаче, въ Парижъ засѣдава конференцията на мира, цѣла източна Европа е въ огънь. Необятна Русия, която понесе въ тази война най-големитѣ жертви, продължава да прѣдставя отъ себе си грамадна кървава арена, върху която червената гвардия на Съ-